

Drijfzand

Drs. Maurice de Hond over de huidige stand van de Deventer Moordzaak

Inleiding

Bij alle zaken die we inmiddels kennen als gerechtelijke dwalingen zien we een identiek patroon. Toen de betrokkenen werden veroordeeld (zoals bij de Schiedammer Parkmoord, de Twee van Putten en Lucia de B.) en je zou alleen je informatie uit kranten halen, dan zou je ervan overtuigd zijn dat de juiste persoon veroordeeld is. Aan de hand van de beschikbare informatie hebben rechters immers niet voor niets tot die veroordeling besloten.

Nadat de betrokkenen alsnog vrijgelaten zijn, na de herziening van hun vonnis, besef je pas goed hoe anders de werkelijkheid in elkaar zat dan zoals je die destijds voorgeschoteld kreeg. En vraag je je inmiddels serieus af hoe het toch kon dat die betrokkenen destijds veroordeeld werden.

Het antwoord is dat je zelfs als geïnteresseerde burger alleen de resultaten te zien en te lezen krijgt van het onderzoek zoals het door OM, politie, NFI is uitgevoerd. In het Nederlandse rechtssysteem spelen zij de hoofdrol bij het onderzoek. Een advocaat kan daar, in ieder geval wat het onderzoek betreft, vrij weinig tegenover stellen. Meestal alleen in reactieve zin. Dus reacties op basis van de onderzoeksresultaten zelf. Bij zaken die gerechtelijke dwalingen betreffen en waarbij veel van het uitgevoerde onderzoek vervolgens wel naar boven komt, blijkt dat er nogal wat uitgevoerd onderzoek niet naar buiten is gekomen (omdat het OM dat niet met rechter en advocaat deelde) en/of dat onderzoek wat gunstig had kunnen zijn voor de verdachte niet of slecht is uitgevoerd. [Het rapport van de commissie Posthumus](#) naar aanleiding van de Schiedammer Parkmoord geeft daar vele –soms huiveringwekkende- voorbeelden van. En als je dan bedenkt dat de enige reden dat het arrest van Kees B. toen is herzien, het feit is dat de echte dader bij een andere zaak spontaan bekende (kort nadat trouwens de Hoge Raad een herzieningsverzoek had verworpen).

Wat me ook erg opvalt bij de zaken waar sprake is van een gerechtelijke dwaling, of sterke aanwijzingen zijn (lees daarvoor het boek [“Slapende rechters”](#) of [“De ware toedracht”](#)) hoezeer bevindingen die sterk in het voordeel van de verdachte spraken, met op zichzelf volledig onlogische argumenten zijn weggeredeneerd. Zoals het sperma dat gevonden is op de dij van het slachtoffer van de Puttense Moordzaak dat niet matchte met het DNA van de twee verdachten. Er werd door het OM een verklaring geformuleerd, waarbij er sprake was van geslachtsgemeenschap eerder op die avond, die een dader bij hun verkrachting op hun geslachtsdeel hadden gekregen en vervolgens op die dij hadden achtergelaten. Een volkomen onlogische verklaring, maar die men (OM en rechters) nodig hadden om de verdachten toch te kunnen veroordelen. Inmiddels weten we hoe onzinnig die verklaring was en dat die sperma van de echte dader was die nu onherroepelijk veroordeeld is.

Vergelijkbare zaken kunnen we vinden in het indrukwekkende Amerikaanse boek [“Convicting the innocent”](#). Via een gestructureerde wetenschappelijke wijze is van 250 (!) aantoonbare verkeerde veroordelingen, vastgesteld waarom de onschuldige toch veroordeeld is. Het interessante is dat bij ieder van de 6 soorten fouten die ze daarbij herkennen, Nederlandse voorbeelden ook beschikbaar zijn. Het is blijkbaar een soort universeel proces, die samenhangt met de instelling bij politie en OM, inclusief de gerechtelijke laboratoria om een verdachte veroordeeld te krijgen (en minder om de waarheid te vinden).

Bij de Deventer Moordzaak is dat ook het geval. Als je alleen op de informatie afgaat die door politie, OM, NFI of direct betrokkenen bij het onderzoek, die tot de veroordeling van Ernest Louwes hebben geleid (zoals Richard Eikelenboom), dan is er geen twijfel: Ernest Louwes is de moordenaar van de gruwelijke moord op Weduwe Wittenberg.

Maar als je echt diepgaand het dossier bekijkt en verder kijkt dan je neus lang is en zonodig zelf onderzoek doet, dan blijkt het onderzoek een grote puinhoop te zijn. Een veroordeling, die getypeerd kan worden als een gebouw dat aan elkaar zit met plakband en elastiek, staat op drijfzand.

En als je al die gegevens tot je neemt dan begrijp je niet hoe dan gesteld kan worden dat Ernest Louwes de moordenaar is, en dat bepaalde mensen die anders wel goed kunnen nadenken of kritisch zijn, nog steeds daarvan overtuigd blijven (zoals Prof. Peter van Koppen die in recent interview zei "Guilty as hell".)

Ik wil op deze plaats niet alle aspecten van de Deventer Moordzaak herhalen, maar wil wel op een aantal punten inzoomen (en links plaatsen voor als je meer wilt weten). Daaruit zal blijken hoezeer het patroon dat ik hierboven heb beschreven bij gerechtelijke dwalingen, ook in deze zaak sprake van is. En hoezeer degenen die vinden dat Louwes de dader is, zich moeten beroepen op een serie van volledig onlogische en gezochte argumenten, om dat te blijven volhouden.

De "bewijzen" van het daderschap van Ernest Louwes

1. De koppeling van een gevonden mes aan Louwes.

Hoewel dit onderwerp dankzij de herziening in 2003 niet meer echt een rol speelt in deze zaak, kan er toch niet aan voorbij gegaan worden. Louwes is immers in eerste instantie vooral hierop veroordeeld tot 12 jaar en het kent alle patronen van slecht onderzoek en slecht redeneren, waar ook in deze zaak sprake van is.

Er was een mes gevonden in een berging op 1,5 km afstand van de plek waar de weduwe vermoord was. Er is niet vastgesteld of het mes echt het moordwapen was (via bloed of DNA). De locatie van het mes was trouwens om meerdere redenen nogal onlogisch om het daar als dader dan achter te laten. Na het aanhouden van Louwes werd via een geurproef dit mes aan Louwes gekoppeld.

En toen ontstond een fascinerende cirkelredenering bij OM en politie, (overgenomen door de rechters). Door de geurproef was men er nu zeker van dat het mes het moordwapen was en Louwes de dader met 12 jaar gevangenisstraf tot gevolg. De cirkelredenering was dus: omdat de verdachte Louwes aan het mes gekoppeld wordt, is het duidelijk dat het mes het moordwapen is. En omdat het mes het moordwapen is, dan is Louwes dus de dader.

Toen Peter R. de Vries in zijn programma over de moordzaak in 2001 Louwes aan de telefoon had, zei hij over dit onderwerp nog "maar honden kunnen niet liegen". En dat klopt inderdaad. Maar mensen –helaas- wel. Dat die geurproef positief was, kwam –zoals in 2007 is gebleken bij een proces tegen de hondenbegeleiders - dat de uitvoerders van die test het niet blind hadden uitgevoerd (de hondenbegeleider mag niet weten welke 2 buisjes van de verdachte zijn, want anders kan er een vorm van sturing plaats vinden. Maar hij wist het dankzij de hulp van zijn collega's wel.)

Toen in 2003 op verzoek van de Hoge Raad bij een herzieningsverzoek het mes wel aandachtig werd onderzocht werd vastgesteld dat er DNA van een ander op zat en dus niet het moordwapen geweest

kon zijn. (Iets wat men in 1999 al had kunnen vaststellen want het mes was breder dan de gaten in de blouse). Louwes werd toen in eerste instantie vrijgelaten.

Dus toen Louwes in 2000 veroordeeld was, dachten velen wellicht begrijpelijk (zoals Peter R. de Vries en het Hof) dat het feit dat hij via een geurproef aan het moordwapen was gekoppeld. Maar in werkelijkheid was dit het moordwapen niet. En was de geurproef een vervalsing dankzij het optreden van de hondenbegeleiders.

2. Het telefoongesprek van de A28 dat via een antenne in Deventer was afgewikkeld

Zowel bij de rechtszaak in 2000 als in 2003/2004 werd geconcludeerd dat Louwes gelogen had dat hij op de A28 reed. Want het telefoongesprek dat hij met de weduwe voerde was afgewikkeld via een antenne in Deventer. Dat bewees dat hij die bewuste donderdagavond rond 20.30 uur in Deventer moest geweest zijn. Het liegen, gecombineerd met het in Deventer aanwezig zijn op die avond, maakte hem erg verdacht. En dat staat ook uitgebreid in het vonnis vermeld.

En ook deze informatie lijkt, als je je niet volledig in de beschikbare informatie verdiept, sterk in het nadeel van Louwes te zijn.

Eerst de lezing van Louwes, zoals hij die ook vertelde in 1999, direct na zijn arrestatie: "Ik was die ochtend voor 9:30 uur bij de weduwe geweest. Zij wilde een bedrag schenken aan het bisdom Den Bosch en wilde weten wat de drempel was van de belasting bij giften. Ik heb dat in de loop van de dag opgevraagd en heb haar die avond willen bellen met het bedrag: 1750 gulden. Ik stond rond 20 uur op de weg van Utrecht naar Lelystad in een file bij Harderwijk en heb op weg naar 't Harde kort erna de weduwe gebeld om dat bedrag te melden. Ik had door een gebeurtenis bij de file van Harderwijk de afslag gemist naar Lelystad en reed daardoor via 't Harde de polder in".

Dit telefoongesprek, de informatie van KPN gaf aan dat dit 16 seconden geduurd had, was afgewikkeld via een KPN toren in Deventer. Via deskundigen die het OM had opgeroepen werd beweerd dat het onmogelijk zou zijn van de A28 bij 't Harde die toren in Deventer aan te stralen (bijna 25 km verwijderd). Louwes had gelogen en dat moest toch wel betekenen dat hij iets belangrijks te verbergen had.

Bij dit verhaal is het nog belangrijk om de volgende elementen te weten:

- Naast de telefoon op een notitieblokje van de weduwe werd door de politie het getal 1750 aangetroffen (staat in het Tactisch Journaal).
- De file die Louwes bij Harderwijk meldt om 20 uur is niet op de radio omgeroepen. Direct na de arrestatie van Louwes is door de politie bij ANWB en Rijkswaterstaat gecheckt hoe het zat met het verkeer op die plek. En daarbij werd uitgelegd dat het kwam door een breedtetransport dat niet onder het viaduct bij Harderwijk kon, wegens een wegversmalling die daar was aangebracht omdat men later die avond met wegwerkzaamheden aan de slag zou (en dat leidde een uur later wel tot een file).

De deskundigen die in 2003/2004 over dit telefoongesprek verklaarden deden dat, zoals inmiddels gebleken is op basis van foute informatie en aannames. Ik noem er een aantal.

- Onder bijzonder atmosferische omstandigheden is het wel mogelijk een gesprek over langere afstand te voeren. De deskundige had de weerkaart van 3 maanden later tot zijn beschikking en concludeerde dat het winterweer te onstabiel was om gesprekken over langere afstand

mogelijk te maken. Het weer op die bewuste donderdagavond (nazomerweer met later op de avond onweer) was echter juist optimaal voor gesprekken over langere afstand, zoals later onomstotelijk is vastgesteld (o.a. via KNMI informatie en dagboeken van radio-amateurs).

- Vanuit 't Harde zou het onmogelijk zijn om de toren van Deventer te bereiken door topografische problemen (een heuvelrug). Hoewel dat de locatie was die het OM aan de deskundigen had doorgegeven, was dat niet de locatie die Louwes had gezegd. Die plaatste het gesprek veel dichterbij Harderwijk en expliciet juist niet bij 't Harde. Rond Nunspeet, 8 kilometer na Harderwijk, is een traject op de A28 waar er geen topografische hindernissen zijn in de richting van Deventer.
- Er werd door deskundigen gesteld in 2003/2004 dat er zoveel antennes nog zouden zijn dat ook als de antenne bij de snelweg het gesprek niet kon afhandelen dat er dan wel een andere het zou overnemen, maar niet die in Deventer.

Inmiddels is gebleken dat er maar weinig alternatieve torens waren en dat als het systeem van mobiele telefonie van KPN van september 1999 wordt bekeken en de beschikbare antennes en hun instellingen, de antenne in Deventer het beste alternatief was (onder die weersomstandigheden) als de antenne aan de A28 vol was. Niet alleen kon zo een antenne toen maar weinig gesprekken aan, ook is het logisch dat als er net een forse file is geweest er extra veel telefoonverkeer zal geweest zijn. Daarbij is het ook nog belangrijk te beseffen dat de antennes op die locatie in Deventer, in meer dan 10 richtingen stonden afgesteld, en dat het gesprek van Louwes werd afgewikkeld door de antenne die in de richting van Nunspeet gericht stond.

- Uit de analyses blijkt trouwens ook dat de weergave van 16 seconden vanuit KPN via de antenne, nog niet hoeft te betekenen dat het gesprek maar 16 seconden heeft geduurd. Dat zou ook wat meer geweest kunnen zijn.

Inmiddels heeft een belangrijke getuige deskundige uit 2004/2004, op basis van deze informatie, zijn getuigenis herroepen en geeft nu aan dat hij een gesprek van Louwes met de antenne in Deventer vanaf de A28 wel mogelijk acht. (Een andere getuige-deskundige, die o.a. met de weerkaart van drie maanden later had gewerkt is inmiddels –helaas- overleden.

Denkend aan de sleeptheorie van het sperma bij de Puttense Moordzaak is het ook belangrijk om te horen wat de aanhangers van “de leugenaar Louwes” van dit onderdeel vinden. Het OM heeft als verklaring dat Louwes over deze file van een collega gehoord zou hebben en die daarom meldt. Prof. Ton Derksen heeft in zijn boek [“Leugens over Louwes”](#) al uiteengezet hoe gekunsteld een dergelijke verklaring is. Niet alleen werd deze file in het begin niet als alibi gebruikt, dus waarom hem dan melden als je er niet in had gestaan, maar ook zou het wel een grote gok van Louwes zijn geweest om een file waar hij niet in gestaan had en die vrijwel nooit op die plek ontstaat, te gaan melden.

Bas Haan komt [in zijn boek](#) met een nog verder gezochte verklaring (die ook door Ton Derksen aan flarden wordt geschoten). Louwes reed die avond terug vanuit Deventer en reed daarbij op het viaduct van Harderwijk over de snelweg richting de polder. Hij zag toen rond kwart voor tien op de snelweg een file en verzong toen dat dit een prima alibi zou zijn om te melden dat die file er al om 20 uur had gestaan (Derksen legt in zijn boek uit, dat het maar de vraag is of Louwes over dat viaduct heeft gereden, maar dat als hij dat gedaan zou hebben, dat je dan vanaf de weg over het viaduct niet de plek kon zien waar toen de file zou gestaan hebben, als die er überhaupt toen nog was.). Maar ja,

als je net zoals het OM en Bas Haan, ervan uitgaat dat Louwes de dader is, dan moet je je wel in allerlei bochten wringen om het voor de hand liggende “Louwes heeft in de file gestaan” weg te verklaren.

En die 1750 op het papier bij de telefoon dan? Ook daar heeft men wel weer “verklaringen” voor, die anders zijn dan de lezing die Ernest vanaf september 1999 geeft, dat hij van de A28 belde om het bedrag van 1750 euro door te geven.

3. Louwes heeft de moord gepleegd omdat hij zich dan het geld van de weduwe kon toe-eigenen.

10 dagen voor de moord had de weduwe haar testament veranderd. Ze wilde het overgrote deel nalaten voor de Stichting Wittenberg (als nagedachtenis aan haar man, die zij vereerde) en ze had Louwes als executeur-testamentair aangesteld.

Alleen die combinatie al is voor mensen voldoende om te stellen dat dit dus wel het motief moet geweest zijn.

- Allereerst is het nogal stupide als je 10 dagen nadat je in die rol bent gekomen een moord begaat om vervolgens dat geld toe te eigenen. Louwes had geen schulden, is geheelonthouder, had geen uitbundig uitgavenpatroon (ging ieder jaar naar een camping in Spanje). Dus er was ook geen acute grote schuld die ingelost moest worden.
- Een executeur-testamentair moet aan het eind een verslag uitbrengen wat er met het geld was gebeurd. Je kan er de klok op gelijk zetten dat na een moord het werk van een executeur testamentair na afloop extra gecontroleerd zal worden.
- Waar veel ophef over is gemaakt door het OM en later anderen is het feit dat Louwes 20.000 gulden op zijn eigen rekening zou hebben geplaatst. De lezing van Louwes is dat hij een telefoontje kreeg van de politie half oktober 1999 dat er 20.000 in een safe was gevonden en of hij die vrijdag kon ophalen. Louwes wilde dat geld op een bankrekening plaatsen en ging donderdag naar zijn bank in Lelystad. Die wilde de rekening op de naam van de Stichting Wittenberg niet openen zonder inschrijvingsbewijs bij de Kamer van Koophandel. Het enige wat toen werd gedaan was een nieuwe rekening te openen, voorlopig op de naam van Louwes zelf.

In januari 2000 heeft de politie de bankemployee in Lelystad ondervraagt en die bevestigde dit verhaal volledig. Ook dat Louwes nogal ontstemd was dat hij de nieuwe rekening niet op die naam kon openen. Dit proces verbaal is in 2000 door het OM buiten het proces dossier gehouden (kwam pas in 2003 boven water en toen haalde mede daarom het Hof het motief uit het vonnis weg. In 2004 geeft het Hof zelf aan niet te weten wat het motief geweest zou kunnen zijn.).

Ook dit punt is voor de oppervlakkige lezer iets wat tegen Louwes pleit, maar als je meer feiten kent en logisch bent bereid na te denken dan is dit ook iets wat niet a priori tegen Louwes pleit.

4. Louwes heeft gelogen dat hij die ochtend bij de weduwe is geweest

Ook dit argument komt regelmatig voorbij in de debatten/discussies. Is een vluchtheuvel voor het OM en Richard Eikelenboom (zoals hij die in een debat bij een congres een paar jaren geleden in de VS heeft geuit), want als Louwes 's morgens niet bij de weduwe is geweest dan is er geen verklaring voor vingerafdruk en DNA-sporen van Louwes.

Het is waar dat in eerste instantie de huishoudster die elke donderdagochtend bij de weduwe werkte gezegd had dat er niemand was geweest die ochtend. Maar op meerdere manieren is het tegendeel te bewijzen:

- Als Louwes is aangehouden eind november 1999, zegt de huishoudster dat ze wel kan herinneren dat hij op donderdagmorgen langs is geweest, maar dat zou een week eerder zijn. (Dat wordt door de politie niet nagegaan, maar uit de agenda van Louwes blijkt dat hij toen ergens anders was. Dus het OM kon blijven beweren dat Louwes niet geweest was). In 2003 verklaart de huishoudster voor de rechter dat Louwes wel is geweest.
- Louwes beweert dat hij kort voor die ochtend door de weduwe was gebeld. Er lag een document over verlenging grafrechten van haar overleden man. Die wilde ze niet per post naar hem sturen en ze vroeg of hij die op wilde komen halen, wanneer hij in de buurt was.

Louwes zegt op woensdagavond gebeld te hebben dat hij donderdagochtend om 10.30 uur in de omgeving van Deventer een afspraak had. De weduwe gaf aan om 9.30 uur naar de dokter te gaan en Louwes heeft gezegd kort ervoor even langs te komen om het grafrechtendocument op te halen.

Na de arrestatie van Louwes wordt dit grafrechtendocument bij hem op kantoor gevonden en de kopie bij de weduwe thuis.

Maar ook blijkt Louwes tussen 9.45 uur en 10.30 uur op de ochtend van het bezoek aan de weduwe een lange tijd gebeld te hebben en voortdurend via dezelfde antenne in Deventer. Louwes gaf aan daar gewacht te hebben en gebeld met kantoor totdat hij om 10.30 uur bij zijn afspraak naar binnen kon.

Besef dat Louwes die ochtend rond 7.00 uur getankt had (dus er is een bewijs) op weg naar zijn kantoor naar Zwolle. En als Louwes die ochtend niet bij de weduwe langsgesproken zou zijn voor 9.30 uur dan had hij gewoon kort voor 10 uur uit Zwolle kunnen vertrekken om op tijd bij zijn afspraak bij Deventer te zijn.

Dus alles bij elkaar is een hard bewijs dat Louwes die ochtend kort bij de weduwe is geweest en daar het grafrechtendocument heeft opgehaald.

(Een groot deel van de verwarring rondom dit ochtendbezoek komt door een fout van de politie die na een verhoor van Louwes kort na de moord abusievelijk had opgeschreven dat Louwes het grafrechtendocument bij de kerk had gehaald en naar de weduwe had gebracht. Een verklaring die niet ondertekend was door Louwes, en ook heel onlogisch is, want de weduwe was mobiel en had een auto, dus waarom Louwes dat nu zou gedaan moeten hebben?. Toch heeft deze fout veel gevolgen gehad, want niet alleen bij de rechtszaak vertelde het OM dat Louwes wisselende verklaringen hierover had afgelegd, maar ook in 2007 heeft een onderzoeksleider een brief gestuurd naar de Hoge Raad om te melden dat Louwes liegt over het ochtendbezoek, onder meer over dat grafrechtendocument).

5. Het DNA op de blouse van de weduwe is er tijdens de moord op gekomen

Als je al denkt dat er veel fouten zijn gemaakt bij dit onderzoek, wat er rondom het onderzoek op de blouse en het DNA allemaal is gebeurd, spant echt de kroon. Het lijkt er wel op dat elke denkbare fout die je daarbij zou kunnen maken, gemaakt is. Ben je er echt in geïnteresseerd dan is dit de plek waar [je meer informatie aantreft](#).

Ik zal proberen de belangrijkste punten kort de revue te laten passeren.

Het is belangrijk te beseffen dat het alleen aantreffen van DNA bij rechtszaken geen basis is voor een veroordeling. DNA kan op vele manieren ergens op terechtgekomen zijn. Via sperma, speeksel, bloed, maar ook via aanraken. Ook kan er indirecte overdracht zijn. Stel u hoest in een taxi en wendt u gezicht af in de richting van de achterbank. Dan is er een grote kans dat de volgende passagier op zijn kleding uw DNA op de kleding krijgt. Of u niest of hoest en u houdt uw hand voor uw neus of mond. Dan zit er veel DNA op uw hand. Als u daarna iemand een hand geeft dan is er een behoorlijke kans dat uw DNA dan wordt overgedragen.

Het DNA kan dus niet het enige bewijs zijn (en bij de Deventer Moordzaak is “de leugen over het telefoongesprek” dat andere bewijs).

Bij de bewijsvoering van OM en het NFI inzake het gevonden DNA ging het ook om een combinatie van argumenten, waaruit samen de conclusie werd getrokken dat het DNA er opgekomen moest zijn tijdens het plegen van geweld tegen de weduwe. Dat hing o.a. samen met de locatie van de sporen, de hoeveelheid DNA en het ontbreken van DNA van een derde.

Maar ook hier zien we dat er sprake is van slecht onderzoek, het negeren –of zelfs wegmoffelen- van relevante andere bevindingen tijdens het onderzoek, alsmede conclusies die niet gesteund worden door de wetenschap (zoals in 2003 al bekend, maar zeker niet met de informatie zoals inmiddels bekend is).

Alvorens op een aantal details van dat DNA-onderzoek wordt ingegaan, even een aantal algemene opmerkingen over dat onderzoek:

- De blouse is op DNA pas in het najaar van 2003 voor het eerst onderzocht, ruim vier jaar na de moord.

Het is belangrijk te beseffen wat er allemaal met de blouse is gebeurd voordat dit onderzoek is uitgevoerd:

- Op het Plaats Delict is de blouse onderzocht via microsporenfolie op het voorpand. Dus met één stuk microsporenfolie is over de hele voorkant naar sporen gezocht (met het risico dat bepaalde sporen via die folie over de blouse wordt verspreid).
- Na de autopsie zijn de kleren door de technische recherche meegenomen naar Deventer. De blouse is daarbij niet behandeld conform de voorschriften voor kleding die daarna nog op DNA of zo onderzocht moet worden, maar gekreukt en vochtig in een zak gestopt.
- De blouse is in het najaar 1999 naar het NFI gestuurd waar de gaten werden opgemeten en onderzocht. En toen opgevouwen is gestopt in een kartonnen doosje ter grootte van iets meer dan A4. Ook daarbij zijn geen voorzieningen getroffen,

waarbij uitgegaan werd dat op een later moment nog een DNA-onderzoek zou gehouden worden.

- Dat doosje is beland in een doos met meer materiaal van deze zaak bij de Technische Recherche in Raalte. Er is geen registratie geweest waar die doos precies was, wie hem in handen heeft gehad, etc. Maar in november 2003 wordt die door teruggevonden om een zolder van het politiebureau in Deventer. Zeker niet in een geklimatiseerde omgeving waar dit soort bewijsstukken bewaard dienen te worden als ze later nog voor aandachtig onderzoek in aanmerking dienen te komen.
- Tijdens en na het onderzoek zijn er nog een aantal punten die opvallen:
 - Volgens voorschriften voor de politie mogen kledingstukken niet op paspoppen gezet worden om gefotografeerd te worden. Maar dat is wel gebeurd bij het NFI voordat het DNA onderzoek werd uitgevoerd.
 - Niet alleen is die blouse gefotografeerd, ook is die binnenste buiten gekeerd, wederom opgehangen en weer gefotografeerd (met een tussentijd tussen twee foto's normaal en binnenste buiten van ongeveer 2 minuten, waardoor ook het risico is genomen dat sporen via de paspop zelf zijn overgedragen van de ene naar de andere kant).
 - Bij het fotograferen is er plakband gebruikt op diverse plekken van de blouse om zo beter gefotografeerd te kunnen worden. Uit de foto's blijkt dat dit plakband meerdere keren is gebruikt (is te zien aan de kreukels in het plakband).
 - Last but not least: In 2006 stelt het NFI bij een extra onderzoek vast dat minimaal één grote bloedvlek bij de borst van de weduwe en een aantal kleine vlekken op de hoogte van de buik van de weduwe, zich nog NIET bevonden op de blouse op het Plaats Delict. Dat leidt niet tot de vraag bij NFI en OM welke van de vlekken/sporen die we in 2003 hebben onderzocht waren er in 1999 al wel en welke niet. In [dit rapport](#) treft u onder andere deze bevindingen aan, plus nog een hele serie fouten van het NFI.

Voordat u het volgende gaat lezen is het belangrijk nog een component mee te nemen in het bekijken van deze informatie. Uit het nieuws dat De Volkskrant afgelopen donderdag bracht blijkt dat deskundigen op basis van de foto's van het slachtoffer op het plaats delict en tijdens de autopsie tot de conclusie zijn gekomen dat het lijk tussen 6 en 24 uur na het overlijden verplaatst is. Dat er 1 of 2 mensen het slachtoffer over een bepaalde afstand hebben versleept.

Dat ligt in lijn met [onze bevindingen](#) uit 2009 (althans het verslepen, we wisten niet dat er 6 tot 24 uur tussen had gezeten, wel stelden wij vast dat de dader na het verslepen met een mes 7 keer geplaatst met het mes in het hart had gestoken, nadat hij met een gehandschoende hand gevoeld had waar de ribben zaten).

We kunnen nu in ieder geval stellen dat als Louwes de moordenaar zou geweest zijn hij niet een keer in Deventer geweest zou zijn, maar ook nog een tweede keer was gekomen om vervolgens het lijk te

verslepen naar onder het schilderij van de weduwe en daar nog een keer met een mes in het hart te gaan steken.

Nog los van de vraag waarom hij dat gedaan zou hebben, is de vraag natuurlijk ook wanneer hij dat gedaan zou hebben en waarom hij dan ook nog een keer uit Lelystad teruggekomen is om het lijk te verplaatsen?

Bedenk dat er in principe een tweetal alternatieven zijn waardoor het DNA op de blouse terecht gekomen kan zijn.

1. Tijdens de moord
2. Op een ander moment, maar dan op een onschuldige wijze (bij voorbeeld via een speekseldruppeltje, via de hand waarin gehoest of geniest was)

Allereerst kunnen we op basis van wat er met de blouse is gebeurd en het feit dat er nieuwe bloedsporen in 2006 zijn gevonden, die er op het plaats delict niet waren, al meteen zeggen dat van ieder spoor het niet hardgemaakt is, dat die op 25-9-1999 zich al op -die plek van- de blouse bevond.

Die kunnen immers net zoals die bloedvlekken op een andere manier daar terecht zijn gekomen. Hetzij doordat het er later op terecht gekomen is door onoordeelkundig gebruik of doordat ze van de ene plek naar de andere plek(ken) zijn overgedragen. Dus het zou kunnen zijn dat er ergens op de blouse een klein speekseldruppeltje was achtergelaten. Die kan dan later door de wijze waarop de blouse is behandeld zich verspreid hebben over heel veel plekken. Zo zou dat gebeurd kunnen zijn via het microsporenfolie dat op de ene plek het DNA opnam het op andere plekken weer heeft achtergelaten of in de plastic zak. Of tijdens het onderzoek in 1999 bij het NFI, of in het doosje waar de blouse opgevouwen in lag. Dus stof tegen stof en dan voor een periode van bijna 4 jaar op een zolder.

We zoomen op een viertal onderwerpen in, die door het NFI, OM en de rechters worden gezien als hard bewijs dat dit sporen zijn die tijdens de misdaad op de blouse terecht zijn gekomen.:

- a. Bij een aantal sporen waar DNA van Louwes op gevonden is, valt ook lichte roodbruine vlekken te zien. Volgens het NFI zou van de make-up van de weduwe kunnen komen en zou het tegelijk met het DNA van de handen van Louwes afkomstig kunnen zijn. De make-up zou dan afkomstig zijn van het gezicht van de weduwe en tijdens de misdaad op de handen van Louwes terecht gekomen, en nadien weer op de blouse.

In 2003/2004 heeft het NFI geen pogingen gedaan om te bewijzen dat dit inderdaad make-up vlekken waren. Op de microsporenfolie die van het gezicht van de weduwe afkomstig zijn destijds geen sporen gevonden (dus ook geen make-up). Maar dat weerhield het NFI niet de aanname over de make-up sport ==en

In 2006 heeft het NFI wel geprobeerd aan de hand van een potje met make-up die de weduwe altijd gebruikte aan te tonen dat het inderdaad make-up was, maar dat kon niet aangetoond worden.

Interessant is dat bij die poging in 2006 het NFI en passant vaststelde dat op de plek waar op de blouse in de buikstreek ook een rode vlek was te zien, alsmede drie kleine bloedvlekjes, geen van die vlekken vast te stellen was op de foto's van dat gebied van de blouse op het Plaats Delict.

Kortom: er is enerzijds een reële kans dat het geen make-up vlekken waren, maar ook dat die vlekken er nog niet waren op het Plaats Delict. Dus het DNA dat in die buurt was gevonden zou dan net zo goed later op die plek terecht gekomen kunnen zijn. Vooral omdat de blouse zo ondeskundig behandeld is na de autopsie.

- b. Het NFI heeft destijds gesteld dat op de plekken waar DNA gevonden was de crimescope niet oplichtte en derhalve dat het dus geen sporen kunnen geweest zijn, die er via speeksel opgekomen zouden zijn.

Inmiddels heeft ook het NFI erkend dat bij kleine sporen afkomstig van speeksel, die ook nog na 4 jaar worden onderzocht, het goed mogelijk is dat de crimescope niet oplicht.

Maar ook is er door onze deskundigen iets anders aangetoond. Het licht dat een crimescope uitzendt en waar vocht oplicht, wordt gevangen door rood. Dus een speekseldruppeltje verborgen onder een rode vlek licht per definitie niet op via de crimescope.

- c. Het NFI, bij mondde van Prof. Kloosterman, meldde in 2003/2004 aan de rechter dat het aantal gevonden cellen in het spoor met de meeste DNA cellen dusdanig hoog was dat die er niet via aanraakcontact kan zijn opgekomen. (Nu zou het via speeksel direct of indirect wel kunnen, maar dat was door de crimescope bevinding, zie b, uitgesloten).

Inmiddels is gebleken dat Prof. Kloosterman over het hoofd had gezien dat er destijds gebruik is gemaakt van een volkomen nieuwe en vier keer gevoeliger extractiemethode waardoor de door het NFI gehanteerde berekening van de hoeveelheid celmateriaal dus in werkelijkheid vier tot vijf keer lager was dan werd gesuggereerd.

De zogenaamd grote hoeveelheid celmateriaal en het gebruik van de “standaard methode” was een van de pijlers van de bewijsconstructie van het NFI. Nu het NFI zelf heeft toegegeven dat de gebruikte vier keer gevoeliger extractiemethode destijds zo nieuw was dat ze er zelf niet van op de hoogte waren mag je toch verwachten dat het NFI zich niet meer op kan beroepen dat destijds gebruik is gemaakt van “de standaard methode”

Hier komt nog bovenop dat de Internationale forensische gemeenschap (inclusief het NFI zelf) inmiddels gebruik maakt van een hoger gewicht van de hoeveelheid DNA in een menselijke celkern. Daardoor wordt de berekening van de hoeveelheid celmateriaal nog een factor kleiner. Je zou toch denken dat het NFI haar oordeel zou bijstellen nu blijkt dat er in totaal vijf keer minder DNA van Louwes op de blouse zat dan wat destijds werd voorgespiegeld.

- d. Veel ophef is er ook gemaakt om het feit dat er geen ander DNA dan dat van Louwes op de blouse is aangetroffen. De vraag is of dat zo vreemd is gezien het feit dat de weduwe die avond een dik vest over haar blouse droeg, dat overigens is verdwenen en nooit op DNA onderzocht. Bovendien zijn op de blouse duidelijk bebloede afdrucken van een handschoen te zien. Nog los van het feit dat in twee van de drie moordzaken waarbij sprake van geweld

is, geen DNA van de dader wordt gevonden. Dus het niet vinden van DNA van een ander betekent niet dat er ook geen ander de moordenaar zou kunnen zijn.

- e. Een andere misleidende voorstelling van zaken werd gegeven over een minuscuul bloedspatje achter op de sierkraag van de blouse. Dit zou bloed van Louwes bevatten maar in werkelijkheid kan er niet meer over worden gezegd dat het DNA van Louwes bevat. Het zou ook een bloedvlekje van de weduwe kunnen zijn. Het misleidende ligt echter in de bewoording waarmee het NFI de locatie van het vlekje beschreef. *“aan de binnenkant van de buitenste kraag”* hetgeen het beeld oproept van een volkomen onbereikbare plaats die met geen normaal zakelijk contact valt te verklaren. In werkelijkheid ging het om een los over de schouders vallende sierkraag waardoor de gehele kraag open en bloot lag voor iedereen die achter de weduwe stond. Van Louwes is bekend dat hij zwaar allergisch is en daar constant medicijnen voor slikt en dat hij bovendien vaak bloedende nagelriempjes had. Belangrijker is misschien nog wel dat er achterin de nek/schouders van de weduwe geen enkel geweld had plaatsgevonden en dat al het wurgletsel frontaal was toegebracht. Juist daar waar aan de voorkant van de blouse wurg en steekgeweld heeft plaatsgevonden is nergens DNA van Louwes gevonden.
- f. Er kan nog een serie argumenten bij worden geplaatst, maar de laatste die nu komt, zal iedere wetenschapper, die ter goeder trouw is, de haren ten berge laten rijzen:

Een van de argumenten in 2003/2004 voor de daderschap van Louwes is de volgende: Door het NFI worden 4 plekken aangewezen, waar geen geweld plaats gevonden zou hebben. Daar gaat men dan naar DNA zoeken met het volgende doel: “Als er geen DNA wordt aangetroffen dan maakt het waarschijnlijker dat het DNA dat op andere plekken wel wordt aangetroffen er op gekomen is, tijdens het geweld.

Het NFI rapporteert in januari 2004 dat er geen DNA gevonden is en dit wordt als een van de argumenten gebruikt, ook in het arrest, dat Louwes de dader is.

Toen in 2009, na veel gedoe, eindelijk het basismateriaal van het NFI ter contra-expertise aan een Amerikaans bedrijf werd voorgelegd, bleek dat in één van de vier van deze zogenaamde test-sporen, WEL DNA van Louwes is aangetroffen. Iets dat in 2006 bij een andere vorm van analyse door Prof. De Knijff in opdracht van het OM al was vastgesteld.

Uit de analyse blijkt ook dat het NFI dat in 2003/2004 al had moeten zien, omdat het spoor dat gevonden wordt minstens net zo duidelijk is als een ander spoor uit het onderzoek dat door het NFI toen wel aan Louwes is toegewezen.

Maar het belangrijkste van deze DNA-vondst is dat “het aantonen van DNA van Louwes op deze testplek een ondersteuning is, volgens de uitgangspunten van het NFI zelf, dat er een andere oorzaak is voor het aantreffen van DNA op de verschillende plekken dan dat het tijdens het geweldsincident erop gekomen is.

Maar in 2006 is deze nieuwe DNA-vondst voor het OM en het NFI geen reden om aan hun eigen conclusies te twijfelen. Het OM meldt zelfs onbeschaamd dat er nog meer DNA van Louwes is gevonden, dus meer op zijn daderschap wijst.

Dat dit ook door iemand als Prof. Kloosterman inmiddels niet wordt gezien als een ontcrachting van zijn conclusie uit 2004 dat Louwes de dader is, kan niet anders gezien worden als een zo lang mogelijk volgehouden ontkenning van het feit dat hij door fouten van

hem en van Richard Eikelenboom een belangrijke rol heeft gespeeld bij het ten onrechte veroordeeld krijgen van Ernest Louwes. (Terwijl zij ook eerder hadden kunnen voorkomen dat Kees B. in de Schiedammer Parkmoord veroordeeld werd, als zij hun conclusies dat hij de dader niet kon zijn, gewoon tegen het Hof hadden gezegd toen zij ondervraagd werden. Maar zij gaven bij de Commissie Posthumus als reden “dat de rechters niet de juiste vragen hadden gesteld”).

6. De weduwe is vermoord kort na het gesprek met Louwes op donderdagavond.

Aan de waslijst van fouten gemaakt bij deze moord kunnen ook een serie toegevoegd worden rondom de bepaling van het moment van de moord. Zodra een dode wordt aangetroffen dan worden handelingen verricht om het tijdstip van overlijden vast te stellen.

Het eerste wat gedaan wordt op het Plaats Delict is de temperatuur te meten van het lichaam. Dat is noch gebeurd door de technische recherche noch door de schouwarts.

En men stelt het oogvocht veilig. De chemische samenstelling geeft een goede aanwijzing hoe lang geleden de betrokkene is overleden. Ook dat is nagelaten. Het gebeurde uiteindelijk wel tijdens de sectie, nadat het lichaam al een nacht in een mortuarium had gelegen, maar vervolgens is het oogvocht nooit geanalyseerd en vervolgens enkele maanden later vernietigd. Bij die autopsie zijn ook een aantal andere belangrijke zaken niet vastgesteld of niet duidelijk geïnterpreteerd.

De foto's van het Plaats Delict laten wel wat zien over de toestand van het slachtoffer op dat moment. Ook hierbij is er door het OM en politie van achteren naar voren geredeneerd. Louwes is de laatste die de weduwe gebeld heeft en was die avond in Deventer. Later op de avond was hij in Lelystad, dus de weduwe moet tussen 20.30 en 21.00 uur vermoord zijn.

Diverse stille getuigen wijzen er ook op dat het dit moment geweest moet zijn, maar het is ook mogelijk dat een dader die stille getuigen zo gearrangeerd heeft. Zeker als het inmiddels ook duidelijk is dat het lijk 6 tot 24 uur na de moord verplaatst is.

Over die vrijdag zijn er ook verschillende tegengestelde aanwijzingen. Er zijn getuigen, die zeggen haar die dag nog gezien te hebben en aan de andere kant is de weduwe niet op afspraken gekomen. Ook heeft zij die dag niet gebeld.

Uit het artikel van De Volkskrant van 5 juni blijkt dat deskundigen die naar de foto's van het slachtoffer hebben gekeken en van de autopsie aanwijzingen zien dat de weduwe een dag later vermoord is.

Zoals aangegeven zijn er tegengestelde aanwijzingen, waarbij er geen definitief uitsluitel gegeven kan worden door fouten van de politie, schouwarts en NFI destijds. Het zou dan toch niet zo mogen zijn dat dan maar als het moment van de moord wordt aangenomen dat het donderdagavond tussen 20.30 uur en 21.15 uur moet plaatsgevonden hebben, louter omdat dit de tijdspanne is die past in het scenario van het OM. (Terwijl als Louwes van de A28 heeft gebeld dan is zelfs als de weduwe op dat moment is vermoord, hij op drie kwartier rijden van Deventer verwijderd).

Ook dit is weer een voorbeeld hoe keer op keer bij de bevindingen de keuzes zo worden gedaan dat ze passen in het scenario van de dader Ernest Louwes en gekoppeld aan het geconstrueerde verhaal: “Hij loog over zijn rit op de A28, was in Deventer en doodde de weduwe om de een of andere reden”.

Dat de weduwe nog versleept was na de moord en als het ware “opgebaard” werd onder het schilderij van haar man, werd niet opgemerkt/vastgesteld. Evenmin dat de dader de messteken heel bewust in het hart plaatste, tussen de ribben door, terwijl de weduwe al dood was en verplaatst.

7. Sporen van Louwens op de nagels van de weduwe moeten er tijdens de moord opgekomen zijn

Zodra het ene bewijs wordt verzwakt komt er weer iets nieuws uit de hoge hoed. Dus in 2006 kwam naar buiten dat er DNA sporen van Louwes in het nagelvuil van de weduwe waren aangetroffen. Het beeld dat daarbij ontstaat is dat de weduwe zich verzet heeft tegen de dader Louwes en bij het krabben DNA van Louwes in haar nagelvuil gekregen zou hebben.

Allereerst gaat het bij het onderzoek niet primair om het “nagelvuil”. Bij het slachtoffer zijn tijdens de autopsie met een schaartje de nagels afgeknipt en per hand bij elkaar in een potje gestopt. Dus via het schaartje en in de potjes kon wat op de ene nagel gevonden werd overgedragen worden op de andere nagel. Bij het onderzoek in 2003-2004 werd door het NFI GEEN DNA bij het onderzoek naar de nagels van de weduwe gevonden.

In 2006 werd bij een veel gevoeliger onderzoek wel wat DNA gevonden. Waar dat precies gevonden is (op een nagel of in het nagelvuil) is daarbij onduidelijk. Maar wel dat het maar enkele DNA cellen betreft. Het gewicht van een DNA-cel is 6,6 miljoenste van een miljoenste gram. Onderzoek heeft ook aangetoond dat dit aantal DNA-cellen in veel gevallen via normaal verkeer (dus niet bij intiem contact of geweld) op of onder nagels terecht kan komen. Die kans is beduidend groter doordat met het normale onderzoek uit 2003-2004 geen DNA gevonden werd.

Kortom: het vinden van enkele DNA-cellen op of onder nagels van Louwes zegt niets over het daderschap. In het verlengde van het mogelijke scenario dat het DNA op de blouse van de weduwe via een speekseldruppeltje terecht is gekomen, wellicht via het handgeven bij binnenkomst, maakt het goed mogelijk dat er wat DNA op de nagel is terechtgekomen.

En bij het beschouwen van deze bevindingen moet ook rekening gehouden worden met het feit dat Louwes gewoon een alibi had (denk aan de kennis van de file), dus dat maakt de kans dat het DNA op de nagel een andere herkomst heeft dan bij de moord, alleen maar groter.

8. Het briefje in de tuin van “inbrekers” heeft niets met de moord te maken

Als laatste punt kan nog iets worden vermeld, wat goed herkend wordt bij slecht onderzoek door politie en OM. Een heel belangrijke gebeurtenis/bevinding in relatie tot een moord past niet bij de verdachte en wordt derhalve verder genegeerd of onbelangrijk gemaakt. En dat is bij deze zaak ook, zelfs in heel sterke mate, het geval.

Tijdens de uitzending van Opsporing Verzocht over deze zaak in oktober 1999 wordt een briefje getoond dat aangetroffen is in de tuin van het slachtoffer met het verzoek om te reageren als je iets van dat briefje weet.

Dit was het briefje:

Graag wil ik mijn excuus aanbieden.
Want ik durf niet zomaar bij u aan te bellen
Want ik weet dat u kwaad bent op mij en mijn vriend
maar toch wil ik u mijn excuus aanbieden.
Dus doe ik het op deze manier.
Want ik weet dat u voor de spullen die ik en mijn vriend
hebben gestolen hard gewerkt hebben.
Dus ik kan me voorstellen dat u kwaad bent.
Nu zal u wel denken dat ik deze brief moest schrijven.
Maar dat hoefde ik niet maar ik doe het toch.
En ik hoop dat u mijn excuus aanvaardt.

Met vriend.

De tekst luidt:

“Graag wil ik mijn excuus aanbieden. Want ik durf niet zomaar bij u aan te bellen. Want ik weet dat u kwaad bent op mij en mijn vriend. Maar toch wil ik u mijn excuus aanbieden, dus doe ik het op deze manier. Want ik weet dat u voor de spullen die ik en mijn vriend hebben gestolen hard gewerkt hebben. Dus ik kan me voorstellen dat u kwaad bent. Nu zal u wel denken dat ik deze brief moest schrijven. Maar dat hoefde ik niet, maar ik doe het toch. En ik hoop dat u mijn excuus aanvaardt. Met vriend..”

Een heel bijzonder briefje in de tuin, dat direct bij het onderzoek op het Plaats Delict gevonden is. En begrijpelijk dat het in Opsporing Verzocht wordt getoond en informatie wordt gevraagd.

Een maand later, het onderzoek is in volle gang, komt er anoniem briefje bij het onderzoeksteam:

geacht onderzoeksteam,

Misschien is wat ik u te melden heb voor u
oud nieuws.

Maar toch wil ik u zeggen dat de vermoorde
vrouw aan de Zwolsche weg, via een
bureau tegen betaling jonge mannen aan
huis deed ontvingen.

Sterkte met het onderzoek.

In het Tactisch Journaal van de Politie staat vermeld dat onderzoek is gedaan naar het gestelde in dit briefje, maar dat er geen aanwijzingen waren, dat de weduwe inderdaad dit gedrag vertoonde.

Voor een rechteam zou heel interessant moeten zijn, wat de achtergrond van dat eerste briefje is. En of er een relatie is tussen het eerste en tweede briefje.

Blijkbaar kan het eerste briefje door de recherche niet gekoppeld worden aan Louwes en wordt dat briefje in het verder onderzoek en bij het proces niet meer gebruikt of vermeld. Het OM stelt dat er niets gestolen was bij de weduwe en dit briefje iets met de weduwe of de moord te maken heeft.

De tegenvraag die gesteld moet worden is: "Als je nu in alle tuinen van Nederland zou kijken, in hoeveel ervan vind je dan een dergelijk briefje?". Het antwoord is 0. Daarom is de kans heel erg groot dat het briefje wel wat te maken heeft met het feit dat er een vermoord lichaam aangetroffen werd in het huis van de tuin waar het briefje lag.

Maar er is nog een heel interessant feit ten aanzien van de beide anonieme briefjes. En dat betreft dat in beide briefjes een begin van een zin is, dat relatief weinig wordt gebruikt: "Maar toch wil ik u.."

Hieronder deze twee zinnnetjes uit de beide briefjes

Maar toch wil ik u

Maar toch wil ik u

Nog los van het feit dat er, volgens Amerikaanse grafologen, sterke aanwijzingen zijn dat beide briefjes door dezelfde persoon zijn geschreven (maar dan met een verdraaid handschrift) is het volgende wel zeker volgens statistici: "De kans is heel groot dat beide briefjes dezelfde auteur hebben".

Maar omdat de briefjes niet gelinked konden worden met het daderschap van Louwes speelden ze bij het proces tegen Louwes geen enkele rol, en is de opstelling van het OM dat deze briefjes geen relatie hebben met de moord, of zelfs dat het eerste briefje geen relatie hoeft te hebben met weduwe Wittenberg.

Maar wat als het eerste briefje door de dader of een medeplichtige in de tuin is gegooid toen tussen 6-24 uur na de moord men langskwam en het lijk heeft verplaatst?

Ten slotte

Uit hetgeen hiervoor is uiteengezet (en er is nog veel meer beschikbaar) blijken een aantal zaken overduidelijk:

- Er zijn veel fouten gemaakt bij het opsporingsonderzoek. Dat geldt zowel bij de politie, als het OM, als het NFI. En bij elke fout die gemaakt is, zijn conclusies getrokken ten nadele van Louwes.
- Er diende een aantal gekunstelde redeneringen gemaakt te worden om de lezing die Louwes zelf gaf over zijn activiteiten op de avond van 23 september 1999 te ontkrachten, zodat hij in Deventer geplaatst kon worden als dader van de moord.
- Alternatieve scenario's voor zowel de moord als voor de bevindingen bij het technische onderzoek dan "Dit bewijs dat Louwes de dader is" zijn genegeerd of te eenvoudig verworpen.
- Er zijn een aantal cruciale aanwijzingen op het Plaats Delict niet onderzocht/niet gevonden, die een ander licht werpen op de moord zelf en de mogelijke dader. Dit betreft met name het feit dat het slachtoffer na de moord versleept is, en het moment waarop en de wijze waarop de messteken in het hart van de weduwe zijn geplaatst.

Mijn belangrijkste conclusie t.o.v. de mensen die nog steeds zeggen dat zij er zeker van zijn dat Louwes de dader is, dat zij omdat zij dat in het verleden met grote stelligheid hebben beweerd, nu niet bereid zijn om te bekennen dat de aanwijzingen tegenover hem minder sterk zijn dan zij hiervoor hebben gedacht. Dat zegt meer over hen dan het daderschap van Ernest Louwes.

Een dergelijk zo slecht uitgevoerd onderzoek naar een moord had nooit de basis mogen zijn van een veroordeling tot 12 jaar. Overal waar je kijkt zie je drijfzand.